

Evanghelia lui Pavel (2)

Misiunea dată în evanghelia după Matei 28

Roy A. Huebner

© SoundWords, Online începând de la: 10.09.2018, Actualizat: 10.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Matei 28.19-20

Matei 28.19-20: Mergeți și faceți ucenici din toate națiunile, botezându-i pentru Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, învățându-i să păzească toate câte v-am poruncit!. Și, iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.

Misiunea din evanghelia după Matei capitolul 28 este deseori greșit înțeleasă, atât în înțelesul ei cât și în aplicarea ei. Ca să se înțeleagă misiunea din Matei 28, trebuie studiate trei întrebări:

1. La *ce timp* se referă misiunea?
2. La *cine* se referă ea?
3. Care va fi *conținutul predicii* aceloră, care împlinesc misiunea?

La ce timp se referă misiunea?

O parte importantă a misiunii este făgăduința lui Hristos: „Iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.” Expresia „sfârșitul veacului” este o expresie specifică, care se referă la o perioadă de timp foarte specială, care este definită în Matei 13.39-43. Acolo este timpul în care îngerii vor ieși și vor scoate din Împărăția cerurilor toate pricinile de poticnire și pe toți care practică nelegiuirea. Este clar, că aceasta nu se referă la timpul actual al harului, ci la o perioadă de timp de după răpire, care pregătește etapa de instituire a Împărăției de o mie de ani pe pământ. Perioada de timp la care se referă Matei 28 urmează clar după ziua harului, când Dumnezeu va relua acțiunea Sa cu vechiul popor ca națiune.

În timpul acela Dumnezeu va trezi învățători, care „vor întoarce pe mulți la dreptate” (Daniel 12.3). Mesajul lor va fi Evanghelia Împărăției, aceasta înseamnă vestea bună, că Împăratul vine să instaureze Împărăția Sa. Cum vor întoarce ei pe mulți la dreptate? Prin aceea că „îi vor învăța” (toate națiunile) lucrurile pe care Hristos i-a învățat pe ei cu privire la principiile Împărăției și la caracterul aceloră care sunt potriviți pentru aceasta. Predica de pe munte (Matei capitolele 5 -7) va avea o aplicare deosebită în predica lor. Acesta este înțelesul cuvintelor din misiunea prezentată în Matei 28: „învățându-i (toate națiunile) să păzească toate câte v-am poruncit” (Matei 28.20).

Este de asemenea important să se observe că acești predicatori vor merge *la toate națiunile* (Matei 28.19; 24.14). Rezultatele acestor predici vor fi evaluate de Domnul la judecata națiunilor (Matei 25.1,31-32), la care frații Lui, predicatorii Evangheliei Împărăției, vor fi diferențiați de toate națiunile.

Aceia cărora le este cunoscut aspectul dispensațional al evangheliei după Matei, vor vedea ce importanță deosebită au astfel de expresii în această evangheliie; cum ar fi „toate națiunile” și „sfârșitul veacului”.

La cine se referă misiunea?

Fără îndoială misiunea din Matei 28 se referă la perioada de timp care urmează după răpire,

și va fi împlinită de predicatorii care vor fi treziți de Dumnezeu din rămășița iudaică. Botezul și învățătura lor vor face ucenici din toate națiunile și vor întoarce pe mulți la dreptate, prin aceea că vor învăța acele lucruri pe care Hristos aici pe pământ le-a poruncit ucenicilor Săi.

Dacă vedem că această misiune se referă la predicatori iudei într-o perioadă de timp viitoare, atunci aceasta explică o chestiune interesantă. În Ioan 20.17 Domnul zice Mariei: „Nu Mă atinge, pentru că încă nu M-am suit la Tatăl Meu; ci mergi la frații Mei și spune-le: »Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul meu și Dumnezeul vostru«”. Ioan Îl vede pe Domnul nostru ca Acela care a venit de la Tatăl, ca să înfăptuiască lucrarea, care l-a fost dată, și ca apoi să Se reîntoarcă înapoi la Tatăl. În timpul acesta va exista o adunare, al cărei model îl găsim în Ioan 20.19-29. Maria voia să-L țină cu tărie ca Mesia înviat în legătură cu Israel. Nu, zice Domnul, Eu trebuie să merg la cer. Dar Matei, inspirat de Duhul, arată pe Hristos înainte de toate ca Împărat și în mod deosebit în legătura Lui cu Israel. În Matei 28.9 se văd femeile, cum Îl țin cu tărie, și ele nu sunt împiedicate să facă aceasta. Lecția în aceasta este, că ele Îl țin cu tărie ca Mesia înviat în legătură cu Israel. Lui l-a fost dată toată puterea, și El este văzut ca Unul care dă rămășiței lui Israel o misiune.

Aceia care afirmă că Matei 28 ar fi „ordinul de plecare al Bisericii” nu au cunoscut caracterul dispensațional al lucrurilor din evanghelia după Matei și în afară de aceasta implicațiile afirmației lui Pavel „Eu nu am fost trimis să botez” (1 Corinteni 1.17). Dacă Matei 28 ar fi ordinul de plecare al Bisericii, atunci acesta ar fi foarte clar și pentru Pavel. Ar fi fost o neglijare gravă a ordinului său de plecare, dacă el ar fi spus: „Eu nu am fost trimis să botez”, dar ordinul său de plecare ar fi conținut cu adevărat porunca să boteze! Nu este vorba de faptul că Pavel nu ar fi botezat, căci știm că el a botezat (1 Corinteni 1.14). Chestiunea este că botezul (care constituie o parte a misiunii din Matei 28) nu era misiunea directă a lui.

[Remarca redacției SW: gândurile din textul de mai sus sunt probabil puțin accentuate și pentru unii oricum sunt noi, de aceea vrem să adăugăm unele comentarii ale altor comentatori cu privire la această temă, pentru ca gândul de bază să devină clar. Dacă mai sus se spune: „Perioada de timp la care se referă Matei 28 urmează clar după ziua harului, când Dumnezeu va relua acțiunea Sa cu vechiul popor ca națiune”, atunci cu siguranță noi am fi formulat puțin altfel această afirmație, căci noi gândim că era o misiune care a fost dată apostolilor pentru timpul lor, chiar dacă nu citim în Scriptură că ei au îndeplinit-o exact așa cum ea este definită aici. Și noi credem de asemenea că această misiune a fost suprapusă cu alte accente prin slujba apostolului Pavel. Cu toate acestea în această misiune sunt principii și binecuvântări cu însemnătate permanentă. Și de asemenea cu toate acestea gândim că misiunea în forma din Matei 28 își va primi însemnătatea ei neîngrădită abia după răpirea Adunării (Bisericii).]

N. Darby scrie în privința aceasta:

Această revelație a Dumnezeirii și faptul că Hristos este Domn, constituie baza și natura creștinismului însuși ca o mărturisire, împreună cu adevărul subiectiv, că firea pământească (carnea) – așa cum s-a dovedit pe deplin – nu folosește la nimic. În această sferă nouă eu trebuie să trec prin moarte, ca să intru în părtășie cu Dumnezeu; și ca înviat devin slujitor al lui Hristos, al Domnului. De aceea în Efeseni 4 avem un trup, un Duh, o speranță a chemării; un Domn, o credință, un botez. Prima este chestiunea pe

deplin cerească și esențială în legătură cu Hristos; a doua este mărturia pe pământ în legătură cu domnia lui Hristos. *De aceea Pavel, care a văzut pe Hristos numai în gloria cerească și căruia i-a fost încredințată slujba și revelarea Adunării (Bisericii), nu a fost trimis să boteze; și pe lângă aceasta în evanghelia după Matei [28], unde a fost dată misiunea despre care este vorba acum, nu avem nicidecum înălțarea la cer.* Aici Ierusalimul este dat la o parte și Hristos este legat cu rămășița din Galileea, care este adunată în jurul Lui, și ei trebuiau să facă ucenici dintre națiunile. Aceasta nu se leagă direct cu Împărăția de o mie de ani, ci cu slujba Evangheliei Împărăției, care precede Împărăția, și este dusă la toate națiunile, înainte să vină sfârșitul – sfârșitul veacului. Împărăția de o mie de ani va fi introdusă prin revenirea Domnului din cer în glorie. Misiunea precede aceasta. De aceea El spune în evanghelia după Matei: „Și, iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului”, aceasta înseamnă a veacului care precede venirea lui Mesia în glorie, ca să instaureze public Împărăția Sa. De aceea nu pot vedea de ce această misiune nu poate merge mai departe, după ce Biserica a fost răpită. Ea nu are direct Biserica în atenție, și tot așa de puțin botezul: el mărturisește pe Tatăl, pe Fiul și pe Duhul Sfânt și că Hristos este Domn, atâta timp cât El nu este încă revelat din cer. (J. N. Darby: *Letters*, Band 3, pag. 332, 1861)

Misiunea apostolilor are punctul de plecare în Galileea la discuția lor cu Domnul lor înviat. Este vorba despre o rămășiță, care este unită deja cu Isus. Nu este vorba, ca în evanghelia după Luca, că un Mântuitor este prezent, care S-a înălțat la cer și care din cer începe cu Ierusalimul, așa cum a avut loc atunci. Aici este vorba că Ierusalimul a fost părăsit și dat în mâinile răului și al națiunilor, în timp ce rămășița lui Israel este legată cu Mesia Cel lepădat, care acum era înviat. Apoi aceia, care sunt legați cu Domnul lepădat, sunt trimiși să facă ucenici din toate națiunile, prin aceea că aceștia vor fi botezați pentru Numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt. Această misiune niciodată până în zilele noastre nu a fost împlinită. Misiunea pentru națiuni a fost încredințată lui Pavel prin aceia care erau stâlpi între apostoli (Galateni 2), cu autoritate divină de la Isus glorificat și prin trimiterea directă a Duhului Sfânt (Faptele apostolilor 13.4; 26.16-18).

Este posibil ca și ceilalți apostoli să fi plecat mai târziu; dar istoria, în măsura în care ea ne este relatată în Cuvânt, nu vorbește despre aceasta, cu excepția unei exprimări foarte generale și vagă într-un verset la sfârșitul evangheliei după Marcu. Apostolii au rămas în Ierusalim în tipul prigoanei care a avut loc după moartea lui Ștefan. După aceea Evanghelia a fost dusă la națiuni prin aceia care au fost împrăștiați printre ele, și mai târziu a fost încredințată lui Pavel. Ioan se găsește în Patmos, pentru ca cel care era ultimul care a mai rămas dintre ei să vegheze asupra Bisericii în decăderea ei. Ultimele versete ale evangheliei după Marcu spun, că ei s-au dus pretutindeni și Domnul lucra împreună cu ei, ca să confirme cuvântul predicat prin semnele pe care ei le făceau. Însă aici în evanghelia după Matei lor le-a fost dată misiunea. Ei trebuiau de asemenea să învețe națiunile botezate să păzească ceea ce Isus a poruncit ucenicilor, și El Însuși va fi cu ei până la sfârșitul veacului. *Nu este vorba de așa-zisa misiune creștină, aceasta o găsim mai degrabă în evanghelia după Ioan capitoul 20, Luca 24 și Marcu 16.* (Până la versetul 6 din Marcu 16 găsim aceeași relatare ca în evanghelia după Matei; în ultimele versete din Marcu 16 găsim ceea ce citim la sfârșitul evangheliei după Luca și în Ioan 20.) Vorbirea din capitolele 13 și 16 din Faptele apostolilor este legată – ca și

vorbirea lui Petru – cu misiunea amintită în evanghelia după Luca. În evanghelia după Matei nu se spune că ei trebuiau să plece și să facă ucenici pe iudei, căci rămășița este privită ca fiind despărțită deja de națiune și unită cu Hristos. Este un fel de extindere a capitolului 10 al aceleiași evanghelii, unde le este interzis – cel puțin în ceea ce privește misiunea lor în momentul acela – să meargă la națiuni, nici măcar la samariteni, ci li se spune că ei trebuiau să caute numai oile pierdute ale casei lui Israel. Aici lor le este dată o misiune mai extinsă. Ei trebuiau să meargă și să facă ucenici din toate națiunile. Aceasta înseamnă că lucrarea în mijlocul iudeilor este alta decât cea din capitolul 10. Într-un anumit sens numai capitolul 24 explică de ce misiunea, despre care este vorba aici, se îndreaptă numai spre națiuni. *Desigur misiunea dată din cer pentru mântuirea sufletelor este adresată iudeilor la fel cum este adresată națiunilor.* Aceasta din urmă o găsim împlinită în Faptele apostolilor: numai partea care include națiunile a fost încredințată lui Pavel, așa cum am văzut. (*Collected Writings.*, Bd. 30, pag. 314 și următoarele).

După aceea este vestită sentința referitoare la respingerea Duhului, pe care poporul a făcut-o. Ei au respins mărturia înnoită în puterea Duhului lui Dumnezeu, care a devenit vizibilă în Ștefan, care era „plin de Duhul Sfânt”. Și istoria iudaică a fost terminată cu ceea ce a introdus Biserica în cer (în persoana lui Ștefan – de fapt este vorba de starea intermediară în care se găsește duhul credinciosului). Ceea ce este umplut de Duhul, este respins. Respingerea acestei mărturii are loc în Ierusalim, centrul sistemului pământesc al lui Dumnezeu. Ei au omorât cu pietre pe Ștefan, care a strigat la Dumnezeu și a zis: „Doamne Isuse, primește Duhul meu!”, și care a rostit aceeași mijlocire pentru poporul nefericit cum a făcut Isus când a fost lepădat: „Doamne, nu le ține în seamă păcatul acesta.” Prin faptul că duhul a lucrat în felul acesta, El recunoaște pe Domnul Isus: tot așa cum Isus ca Fiul S-a predat pe Sine Însuși – duhul Său – Tatălui, atunci când a fost lepădat.

S-a observat deseori de către aceia care cunosc aceste adevăruri, că aceasta a distrus clădirea pământească și centrul Bisericii (remarca redacției SW: prin centru este vorba de Ierusalim). *Misiunea prezentată în evanghelia după Matei, așa cum am remarcat deja, nu a fost îndeplinită în forma ei inițială; căci iudeii prin conducătorii lor au respins ca națiune mărturia Duhului cu privire la înălțarea lui Hristos,* la fel cum au respins pe Fiul lui Dumnezeu în smerenia Lui, atunci când El a fost între ei ca Om. De aceea Ierusalimul a încetat să mai fie centrul din care trebuia să se reverse puterea străngerii laolaltă de până atunci. (*Collected Writings*, Bd. 3, pag. 119).

În ceea ce privește această misiune, avem numai afirmația generală a lui Marcu, că ei au mers pretutindeni (Marcu 16.20). În versetul 15 se spune, că ei trebuiau să meargă în toată lumea. În evanghelia după Matei capitolul 28 li se spune în Galileea, că ei trebuiau să facă ucenici din toate națiunile – dar aceasta este o altă misiune. În ceea ce privește textul din evanghelia după Marcu, cititorul va remarca că paragraful începe de la versetul 9 cu Ierusalimul și înălțarea la cer, ca în evanghelia după Luca; în versetul 7 li se spune să meargă în Galileea, așa cum se spune și în evanghelia după Matei. Acestea sunt misiuni diferite. Fapt este, că pretutindeni unde ei au mers, *misiunea pentru națiuni (Galateni 2) a fost dată lui Pavel și Barnaba, care s-au preocupat deja cu ea. Drept*

urmare misiunea prezentată în evanghelia după Matei nu a fost împlinită. În evanghelia după Marcu este vorba de persoane individuale și de problema mântuirii; în evanghelia după Matei nu este vorba de aceasta. Misiunea prezentată în evanghelia după Luca a fost împlinită prin apostoli, așa cum arată și cuvântările din Faptele apostolilor, numai partea referitoare la națiuni a fost încredințată lui Pavel (J. N. Darby: adnotare în Synopsis la Ioel 3).

Mărturia dată națiunilor a luat o formă nouă în slujba lui Pavel. Această slujbă – nu în ceea ce privește mântuirea, ci slujba în sine însuși – poate fi numită deja o administrare deosebită (Efeseni 3.2; Coloseni 1.25); unitatea trupului lui Hristos era în această slujbă marele fundament al chemării, care era din cer, și a celor din afara iudeilor. Ea aducea pe toți la același nivel, deoarece nu mai era Adonai, care Își revendica drepturile asupra pământului și Sionului, ci [Hristos], care a unit cu Sine Însuși pe sfinții care au primit această mărturie, ca Acela care a vorbit din cer. De aceea misiunea din Matei 28 a fost amânată, în ceea ce privește litera (nu în ceea ce privește duhul cu privire la binecuvântare) (Notes and Comments, Vol. 3, pag. 52).

[Remarca redacției SW: extrasul următor din studiul unui alt scriitor arată în mod deosebit în ultimul aliniat ce înseamnă că noi avem și astăzi misiunea din Matei 28 în ceea ce privește duhul cu privire la binecuvântarea ei.]

În felul acesta Domnul ca Cel înviat a stabilit din nou legătura cu acea rămășiță, căreia cei unsprezece ucenici îi aparțin ca cele mai deosebite mădulare. Și chiar dacă în locul acesta nu aflăm că El a fost luat în cer, totuși El îi autorizează, ca și cum ar vorbi din cer, căci Lui I-a fost dată toată autoritatea în cer și pe pământ. Nu venise încă timpul să se îplinească pe deplin misiunea creștină, și anume să se strângă din toate națiunile un popor pentru Numele Său – de aceea expresiile au aici un caracter general. Ei trebuiau să meargă să facă ucenici și să-i boteze, și o astfel de misiune poate fi reluată de rămășița credincioasă a lui Israel după ce Biserica va fi răpită. Așa după cum Israel a fost botezat pentru Moise ca și conducător, tot așa ucenicii trebuie botezați pentru Hristos Cel înviat și prin aceasta să se supună autorității Lui; botezul trebuie făcut în Numele lui Dumnezeu pe baza deplinei Lui revelații. Cuvântul nu este folosit la plural, ci la singular – căci este numai o singură Dumnezeu, deși ea este revelată în trei Persoane.

Ultimele cuvinte sunt: „Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.” Prin aceasta avem cuvântul „toate” nu mai puțin de patru ori în această secțiune. Domnul nostru înălțat exercită autoritate în ambele sfere, așa că nu există nimic care să nu fie supus Lui. Dacă slujitorilor Lui li se întâmplă ceva potrivit, aceasta are loc sub permisiunea Lui. Toate națiunile trebuie să fie domeniul de acțiune pentru slujba lor, și nu numai Israel, așa cum era până acum. Aceia dintre națiuni, care se vor boteza, trebuiau învățați să îplinească toate poruncile Domnului, robii trebuiau să se remarce prin ascultare și să conducă și pe alții la ascultare. Atunci ei vor putea conta toate zilele până la sfârșit pe sprijinul și prezența spirituală a Stăpânului lor.

Evanghelia se termină cu această misiune. Dacă mergem în Faptele apostolilor și

parcurgem și epistolele, găsim că apar la lumină evoluții care ne fac cunoscută misiunea noastră de astăzi pentru propovăduirea Evangheliei depline. Însă lumina și folosul ultimelor cuvinte ale Domnului de aici nu se pierd pentru noi. Încă mergem la națiuni, ca să le botezăm în acest Nume. Încă trebuie să învățăm Cuvântul întreg al Domnului. Încă Lui Îi este dată toată autoritatea. Și El este încă cu noi toate zilele până la sfârșitul veacului, orice s-ar putea întâmpla (F. B. Holle, din: *Betrachtung über das Matthäusevangelium*).

Slujba din Faptele apostolilor nu este împlinirea acestei misiuni (din Matei 28), ci a misiunii din evanghelia după Luca. Cartea Faptele apostolilor este continuarea evangheliei după Luca, după cum este cunoscut. Și slujba lui Pavel, care printr-o misiune divină deosebită a luat asupra sa evanghelizarea națiunilor, nu era împlinirea acestei misiuni. El avea o misiune primită din partea Mântuitorului înălțat la cer și glorificat, și acestei misiuni i s-a adăugat slujirea Adunării (Bisericii). În primele elemente ale ei aceasta se leagă mai degrabă cu evanghelia după Luca. Slujba, care este rânduită aici (în Matei 28), este o slujbă deosebită. Ucenicii nu sunt trimiși la iudei, așa cum găsim în evanghelia după Luca, unde ei vin de la Mântuitorul înălțat la cer și unde trebuiau să înceapă în Ierusalim. Ierusalimul este lepădat, și rămășița, legată cu Hristos (frații Lui – și recunoscuți în acest caracter), este trimisă la națiuni. Aceasta nu a avut loc niciodată, în măsura în care ne învață Scriptura. Derularea evenimentelor, sau exprimat altfel, mâna lui Dumnezeu a condus ca ucenicii să rămână în Ierusalim. O nouă misiune pentru națiuni este trimisă în persoana lui Pavel, și aceasta stă în legătură cu întemeierea Bisericii pe pământ. Deci împlinirea acestei misiuni (din Matei 28) este întreruptă, dar este făgăduința că Domnul vrea să fie până la sfârșitul veacului cu aceia care vor merge cu această misiune. Și eu nu mă îndoiesc, că așa va fi. Această mărturie va fi dusă la națiuni, înainte să vină Domnul. „Frații” se vor duce să atenționeze națiunile. Misiunea a fost dată atunci, dar ea nu a fost încă îndeplinită. Ea leagă mărturia cu rămășița iudaică, care va fi recunoscută de Domnul înviat, și cu pământul și cu indicațiile Sale pământești; și pentru prezent ea a făcut realmente loc unei misiuni cerești și Bisericii lui Dumnezeu. (J. N. Darby: *Collected Writings*, Bd. 24, pag. 217).

Această Evanghelie a fost răspândită până la omorârea cu pietre a lui Ștefan, când după aceea a fost introdusă Evanghelia slavei prin Pavel (G. Davison, din: *An Outline of the Gospel of Matthew*).

Ca aceia, care urmează pe Pavel și care printr-un Duh au fost botezați într-un singur trup – prin Duhul Sfânt, care a fost trimis din cer -, Biserica nu are misiunea să boteze, așa cum cei doisprezece din Matei 28 aveau misiunea cu privire la națiuni. Misiunea noastră este – ca unii care slujesc Domnului și poporului Său -, să încercăm să-i facem pe creștini conștienți de poziția lor ca mădulare ale lui Hristos în mijlocul unei case mari botezate ..., dar când a fost dată misiunea din Matei 28, Domnul era prezent și botezul se bazează pe înviere – nu pe înălțarea la cer. (F. G. Patterson, dintr-un manuscris nepublicat cu privire la botez).

Căci botezul este acțiunea celui care botează – și nu a celui botezat. „Mergeți și faceți

ucenici din toate națiunile, botezându-i ...”, nu: „Mergeți și lăsați-vă botezați.” Această misiune a fost dată de Domnul numai după înviere, nu după înălțarea la cer – de unde El a trimis pe Duhul Sfânt -, ca și Cap glorificat al trupului. Această misiune a fost dată lui Petru și celorlalți de pe pământ, și casa a fost constituită și această lucrare de permisiune (prin botez) a avut loc cu mult înainte ca Pavel să se convertească. După ce el s-a convertit, el a fost admis ca și ceilalți în casa botezului. Cu toate acestea el spune foarte clar, că el „nu a fost trimis să boteze”. El găsește botezul acolo, și botezul nu este înlăturat prin misiunea cerească, pe care el a primit-o după aceea, și el îl folosește uneori, ca să admită pe unii (cum ar fi – „Crisp și Gaiu și casa lui Ștefan), prin aceea că el nu a făcut mai mult din el decât era necesar, cu toate că nu era parte din misiunea lui.

Deci Masa Domnului este „ori de câte ori mâncați ... vestiți moartea Domnului, până vine El”. Altfel decât botezul, Masa Domnului a fost revelată din nou lui Pavel prin Hristos în slavă, și ea a primit prin el însușiri noi, care mai înainte nu erau cunoscute, atunci când ea a fost instaurată pentru prima dată prin Domnul. Ea este, dacă este luată potrivit gândurilor divine, simbolul unității Bisericii lui Dumnezeu aici pe pământ; în afară de aceasta centrul mare vizibil despre strângerea Bisericii lui Dumnezeu pe pământ. Acolo este practică în mod deosebit prezența Domnului Însuși „în mijloc” (Matei 18.20) (F. G. Patterson: *Paul's Doctrine and other Papers*, pag. 62).

Observați că misiunea era, să predice „tuturor națiunilor”, așa cum aceasta ne este relatat prin Matei și Luca, și „lumii întregi”, așa cum găsim în evanghelia după Marcu. Aceasta este destul de extins și cuprinzător. Fiecare slujitor în parte poartă responsabilitatea să împlinească misiunea. *Domnul nu spune direct „du-te” la Biserică, deoarece Biserica nici nu învață nici nu predică – Biserica este învățată și ei i se predică.* Este vorba de fiecare în parte, deoarece slujirea înseamnă practicarea darului care a fost dat fiecăruia prin Hristos. El împarte daruri și numai El hotărăște folosirea lor. El ține stelele în mâna Lui dreaptă în Apocalipsa 2.1, căci ele îi aparțin Lui și numai Lui. Deci aceasta înseamnă că posesorul unui dar este răspunzător numai față de Domnul pentru practicarea lui (din W. T. P. Wolston: *The „Forty Day's of Scripture, Sixteen Addresses*).

Misiunea din evanghelia după Matei este: „Mergeți și faceți ucenici din toate națiunile, botezându-i pentru Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, învățându-i să păzească toate câte v-am poruncit!” Această misiune era precis delimitată pentru apostolii, care au fost rânduiți deja de Domnul și erau legați cu El ca Slujitor al circumciziei (Romani 15.8). Ei sunt priviți ca fiind în Ierusalim și plecând de acolo să facă ucenici din toate națiunile și să-i învețe să păzească rânduielile și poruncile Domnului. Căci scopul acestei evanghelii este să prezinte pe Domnul în legăturile Lui cu iudeii ca speranță a lui Israel, la care trebuia să aibă loc strângerea națiunilor. Drept urmare convertirea națiunilor și strângerea lumii întregi în jurul Ierusalimului ca centru al adorării sunt socotite ca premisă. [Adnotarea redacției SW: Nu este întâmplător că această misiune a fost dată în Galileea, departe de Ierusalim, deoarece de fapt este vorba de o misiune valabilă pentru un timp în care Ierusalimul este lepădat. Cu toate acestea nu vrem să trecem cu vederea faptul că aici este vorba de faptul că națiunile vor fi binecuvântate pornind din Israel – și al cărui centru în Împărăția de o mie de ani este

Ierusalimul. Și exact la această stare va conduce predicarea, care este în legătură cu această misiune, după răpirea Bisericii.] *Se va vedea un sistem al unor națiuni restaurate, ascultătoare și binecuvântate cu Israel, și Domnul înviat are aceasta înaintea ochilor, atunci când dă această însărcinare apostolilor Lui în evanghelia după Matei. (Doresc să remarc, că aici ușa speranței pentru Israel nu era închisă total. Mărturia Duhului Sfânt prin apostoli despre Isus înviat nu era încă respinsă. Posibilitatea ca această mărturie să fie primită putea fi încă presupusă, și Domnul pare să fi așteptat aceasta în evanghelia după Matei.)* (J. G. Bellett: *Betrachtung über das Evangelium nach Johannes*, pag. 136)

După aceea urmează însărcinarea mare dată ucenicilor. – *Este vorba de misiunea Împărăției. În Luca 24 găsim misiunea pur creștină dată ucenicilor. Va veni un timp când misiunea pe care o găsim în evanghelia după Matei va fi împlinită de o rămășiță a ucenicilor iudei. Această rămășiță este reprezentată aici de cei unsprezece ucenici. Este vorba de aceeași rămășiță ca în Matei 24. (A. C. Gaebelien, din: *Kommentar zum Neuen Testament*)*

Ultima referire la predica viitoare a rămășiței către toate popoarele o găsim în capitolul 28 de la versetul 16. *Deseori se gândește că aici avem misiunea dată Adunării, de a vesti tuturor popoarelor Evanghelia harului Lui Dumnezeu în Hristos, dar este imposibil ca aici să fie vorba despre aceasta. Domnul Se adresează aici ucenicilor, care permanent sunt modele ale rămășiței, și anume pe muntele din Galileea, locul lepădării și disprețului. Ucenicii Lui erau din Galileea, iudei disprețuiți dintr-un ținut disprețuit, care s-au așezat de partea unui Mesia lepădat (și Domnul este cu adevărat lepădat în această evanghelie). Și scena are loc pe munte, care în evanghelia după Matei totdeauna stă în legătură cu Împărăția, așa cum am văzut mai înainte (vezi 5.1; 15.29; 17.1).*

Care parte din această scenă are legătură cu Adunarea? Este clar, că noi nu avem voie să căutăm Adunarea în locul acesta, căci ce se petrece în continuare? Ucenicii văd pe Domnul și Îl preamăresc; Ei Îl recunosc ca Împărat. Și Domnul primește și acest titlu, căci El accentuează demnitatea Sa împărătească: „Mie Mi s-a dat toată autoritatea în cer și pe pământ. Mergeți deci!” la seama la acest „deci”, care se referă la cele anterioare. Ucenicii trebuiau să meargă și să-L predice ca Împărat al întregului pământ. În evanghelia după Matei nu găsim înălțarea la cer, ci pe Domnul pe pământ ca Împărat pământesc: și noi găsim rămășița care predică pe acest Împărat pământesc. Aceasta nu este misiunea Adunării.

Deci: „Mergeți deci și faceți ucenici din toate națiunile.” Aceasta cu certitudine nu este o misiune creștină! Este într-adevăr adevărat, că la începutul Adunării predica celor doisprezece avea realmente caracterul Evangheliei Împărăției (vezi începutul Faptelor apostolilor), dar după ce lui Pavel i-a fost revelată taina despre Adunare ca trup al lui Hristos, care este legat cu un Cap ceresc, glorificat, Evanghelia a primit un alt caracter.

Evanghelia în timpul nostru nu constă în a face ucenici dintre popoare, ci de a pune deoparte pe ucenicii lui Hristos dintre popoare pentru un popor nou, ales. Dumnezeu a

cercetat națiunile „să ia dintre națiuni un popor pentru Numele Său” (Faptele apostolilor 15.14; vezi și Tit 2.14; 1 Petru 2.9,10). *Să faci ucenici dintre popoare este dimpotrivă un gând care se potrivește desăvârșit în cadrul Împărăției. Da, în Împărăția păcii popoarele vor fi binecuvântate ca popoare* (vezi printre altele Isaia 25.6-7; 42.6; 49.6-7; 56.7; 60.3; 62.2,10; Ieremia 3.17; 4.2; 33.9; Mica 4.14; 7.16-17; Țefania 3.10,20; Zaharia 8.20,23; 14.16-19; compară cu Matei 25.31-46; Apocalipsa 20.8). Cine dintre popoare se va converti în timpul din urmă, va aparține în continuare popoarelor – abia pe pământul nou nu vor mai exista popoare, ci numai „oameni” (Apocalipsa 21.3); *dar cine se convertește în timpul nostru, nu mai aparține – luat în sens strict – popoarelor, ci aparține poporului* (compară diferența în 1 Corinteni 10.32).

De aceea și finalul capitolului 28 din evanghelia după Matei este așa de important: „botezându-i pentru Numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt”. Cine sunt aceștia „i”? Ca să înțelegem aceasta, trebuie să știm că aici în limba greacă stă scris textual: „să-faci-ucenici” toate națiunile (popoarele), botezându-le”; deci substantivul „ucenici” nu se întâlnește aici, așa că „i” (respectiv: „le” – n.tr.) se referă direct la popoare. Iudeii credincioși vor merge „să-facă-ucenici” popoarele și să boteze, aceasta înseamnă, ei vor încerca să pregătească toate popoarele pentru venirea Împăratului, care are autoritate asupra întregului pământ (versetul 18) și care va domni peste toate popoarele. Ei încearcă să determine popoarele să se convertească, pentru ca ele să primească în chip demn pe Mesia, și ei le botează, nu numai pentru că ele au mărturisit păcatele lor, ci înainte de toate cu privire la venirea în curând a lui Mesia. *Creștinește este să pui deoparte un popor dintre popoare; iudaic este să faci toate popoarele ucenici și să le botezi* (că nu toate popoarele se vor converti, aceasta este o altă chestiune, însă aceasta nu schimbă acest principiu). Este un botez comparabil cu botezul lui Ioan Botezătorul, cu marea diferență că botezul lui Ioan Botezătorul se limita la Israel. Țelul este însă același: să chemi oameni la convertire cu privire la Împăratul care va veni și la Împărăție și să-i botezi, ei mărturisind păcatele lor (3.1-12). Botezul se face totdeauna cu privire la ceea ce urmează, nu cu privire la ceea ce este înapoia noastră. *Acești iudei [Adnotarea redacției SW: autorul se referă desigur aici în loc de „iudei” la „credincioșii dintre națiuni”] vor fi botezați, nu pentru că ei mărturisesc păcatele lor, ci pentru că ei sunt pregătiți să primească pe Mesia, prin aceea că mărturisesc păcatele lor.* Ca creștini nu suntem botezați deoarece am venit la credință, ci pentru ca să umblăm în înnoirea vieții (Romani 6.4), pentru ca noi prin botez să venim sub autoritatea lui Hristos (Faptele apostolilor 2.38; 8.12; 19.5), pentru ca să ne îmbrăcăm cu Hristos (Galateni 3.27), pentru ca să fim mântuiți, și anume pentru pământ (Marcu 16.16; 1 Petru 3.21; compară cu Faptele apostolilor 2.41,47) și așa mai departe. Tot așa în viitor vor fi mulți botezați, pentru ca ei să fie gata să primească pe Mesia, și pentru ca ei să păzească poruncile lui Mesia (Matei 28.20); acestea sunt în evanghelia după Matei principiile Împărăției (capitolele 5-7).

În final încă ceva: Domnul va fi cu ucenicii Săi până la sfârșitul veacului. Și aici ucenicii nu pot fi altceva decât un model al rămășiței viitoare, căci ei înșiși nu au rămas pe pământ până la sfârșitul acestei perioade. Însă rămășița se poate baza pe ajutorul Domnului, până a trecut perioada de timp, aceasta înseamnă până când El va reveni personal și va instaura Împărăția păcii (compară cu 10.22; 24.13). *Făgăduința dată*

Adunării are un cu totul alt caracter: noi nu avem nevoie de făgăduința din versetul 20, căci înainte de sfârșitul veacului Adunarea va fi luată deja în cer. Pentru noi este valabil: „Și astfel vom fi totdeauna la Domnul” (1 Tesaloniceni 4.17).

Vedem din aceasta, că în timpul din urmă vor fi credincioși iudei, care vor merge să vestească că Mesia și Împărăția Lui s-au apropiat. Ei vor predica în toate cetățile și satele lui Israel, dar nu se vor opri aici. Alții vor merge în toată lumea și pretutindeni vor chema popoarele să se convertească și să țină poruncile Lui. Mulți vor primi cuvântul lor și vor fi botezați pentru Numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt. Această formulare de botez merită atenția noastră. Este remarcabil că noi nu găsim niciunde în Faptele apostolilor această formulare de botez; totdeauna găsim „pentru” (2.38; 8.16; 19.5) sau „în Numele Domnului” (10.48); și în alt loc „pentru Hristos” (Romani 6.3; Galateni 3.27) sau „pentru moartea Sa” (Romani 6.3). Însă botezul pentru Dumnezeu triunitate îl găsim numai în Matei 28, și aceasta are un înțeles foarte special, în mod deosebit pentru timpul din urmă. *Ucenicii au înțeles aceasta și nu au îndeplinit misiunea din Matei 28, ci pe cea din Luca 24.47. Acolo găsim misiunea creștină. Acolo Domnul este prezentat ca Domnul glorificat în cer (după înălțarea la cer), acolo nu sunt predicate poruncile lui Hristos la toate popoarele, ci „pocăința și iertarea păcatelor ... tuturor națiunilor, începând din Ierusalim”. Aceasta au făcut ucenicii; misiunea din Matei 28 este amânată până la timpul din urmă. Atunci Domnul va recunoaște rămășița ca frații ai Lui (versetul 10; compară cu 25.40); atunci ei nu vor începe în Ierusalim, acesta va fi dat popoarelor (23.37-39; Luca 21.24), ci vor merge până la marginile pământului, ca să vestească pe Dumnezeu ca Tată (în sensul de „Creator”; Deuteronom 32.6; Isaia 64,8; Maleahi 2.10), să predice pe Isus ca Mesia, pe Fiul lui Dumnezeu (în sensul din Psalmul 2.7; Luca 1.35), și toate acestea în puterea Duhului Sfânt (cu toate că Acesta nu locuiește în ei).” (W. J. Ouweneel : Die Zukunft der Stadt des großen Königs. Pag. 97)¹[1]*

[Adnotarea redacției SW: Cu toate acestea noi nu credem că formularea de botez se limitează la acest înțeles, botezul este și astăzi un botez pentru Dumnezeu, care S-a revelat desăvârșit, care S-a revelat ca Tată al Domnului Isus și Tată al nostru, care S-a revelat în Fiul și S-a revelat și ca Duh. Numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt caracterizează creștinismul. În loc să fie o simplă rămășiță a unei perioade de timp trecute, care a fost schimbată sau mai degrabă pusă la o parte, vedem dimpotrivă o revelare deplină a Numelui lui Dumnezeu, așa cum El a fost făcut cunoscut abia acum, și nu odinioară. Acest Nume al lui Dumnezeu putea fi făcut cunoscut cel mai devreme după moartea și învierea lui Hristos. Limitarea prin iudaism, care era valabil în timpul vieții Domnului aici pe pământ înainte de cruce, nu mai era. Acum se contura o nouă epocă.]

În evanghelia după Matei capitolul 28 Domnul Isus numește dimpotrivă o altă ordine a lucrurilor:

- Mergeți deci și
- faceți ucenici din toate națiunile, și
- botezați-i pentru Numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt, și
- învățați-i să păzească toate câte v-am poruncit.

Ordinea, pe care o vedem aici, este simplă: mersul – facerea de ucenici. Ultima. Așa cum am văzut, avea loc prin botez și învățatură. De asemenea această misiune este limitată categoric la toate națiunile, în timp ce Domnul în evanghelia după Marcu a vorbit despre toată lumea și despre creația întreagă. De asemenea în Matei 28 nu auzim nimic despre „pocăință” sau „credință” sau despre „a fi mântuit”. Mai degrabă Domnul spune numai, că ei trebuie să facă toate națiunile ca ucenici, prin aceea că le botează și le învață.

Din aceste însușiri putem trage concluzia că misiunea de a boteza din Matei 28 în toată dimensiunea ei se referă la o lucrare care va fi făcută națiunilor după sfârșitul timpului de har de către rămășița iudaică. Este vorba evident de botezul Mesianic dinaintea și din timpul Împărăției de o mie de ani a Împărăției păcii lui Hristos pe pământ. El va fi însoțit de o învățatură, care va avea drept conținut ceea ce Domnul a poruncit ucenicilor Lui – în mod deosebit în predica de pe munte (Matei capitolele 5-7): „învățându-i să păzească toate câte v-am poruncit” (Matei 28.20).

Botezul creștin din zilele noastre dimpotrivă este valabil în aceeași măsură pentru iudei și pentru națiuni. Și prin acest botez amândoi pierd poziția lor religioasă de până acum: ei sunt aduși în moartea lui Hristos și prin aceasta în mărturia creștină. Iudeul încetează să mai fie iudeu; mahomedanul încetează să mai fie mahomedan. (Ch. Briem, tradus din: Die christliche Taufe)

Adnotare

[1] Vezi detalii la această temă pe: www.mesagerul-crestin.net/carti/PDF/Vitorul_cetatii_marelui_Imparat.pdf.

Tradus de la: [Das Evangelium des Paulus \(2\)](#)

Titlul original: *Paul's Gospel: The Gospel of the Glory and Grace*

Present Truth Publishers, 1972

Traducere: Ion Simionescu